

Peter Derks: 'Heroïne, het dorpje Stigma' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 9789048411498.
(Verslaving/Drugsverslaving/Psychose/Depressie/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Egodocument van Peter Derks waarin hij beschrijft hoe het kwam dat hij een tijd op straat leefde, verslaafd raakte en van de verslaving af kwam. Met daarbij een suggestie voor een andere opzet van hulpverlening aan verslaafden. Achterin staan enige toelichtingen op verschillende drugs, hun werking en effecten. Het 185 pagina's tellende boek gaat uitgebreid in op diverse situaties waarin Peter Derks terecht kwam, goede en slechte hulpverlening.

Over de schrijver: Peter Derks werd bij zijn geboorte in Heerlen door zijn moeder afgestaan en groeide op in Maastricht in een gezin met nog een andere geadopteerde zoon. Omdat het op school niet goed ging, kwam hij terecht op internaten en was vanaf zijn 16^e tot zijn 31^e meermalen dakloos. Hij had diverse baantjes waaronder circusknecht, raakte verslaafd, werd junk, kwam diverse keren in aanraking met de politie, was een aantal malen psychotisch, kende depressies. Hij wist af te kicken en trouwde met Hennie. Sindsdien is er meer regelmaat en rust in zijn leven. Hij werkte als assurantie-adviseur/hypotheekadviseur en is nu al 18jaar clean.

Korte beschrijving: In Heroïne, het dorpje "Stigma" beschrijft Peter Derks het verloop van zijn leven. Hij beschrijft zijn jeugd en hoe het kwam dat hij op zijn 16^e op straat stond. Hoe hij vervolgens probeerde zich staande te houden, bij opvang langsging, in studentenhuizen woonde, relaties had, naar Amsterdam ging en verslaafd werd aan heroïne en cocaïne. Peter Derks kwam ook in aanraking met de politie, was gedetineerde en deed een mislukte afkickpoging voordat hij er in slaagde echt af te kicken.

Daarbij beschrijft hij welke personen en hulpverlening hem onaardig bejegende en ook hoe hij zelf personen onheus heeft bejegend. Op meerdere plekken was hij over de opvang en hulpverlening niet echt te spreken, onder andere bij het leger des Heils, een psychiater die hem behandelde, het CAD. Hij beschrijft waarom dat het geval was, hoe hij ook last had van psychosen en depressies.

Peter Derks ontwikkelde zelf ideeën over een 'driefasen hulpverleners aanpak': de verslaafde ziet in de eerste fase, die niet te aangenaam mag zijn, de aangename wereld waarin hij in fase twee terecht kan komen. Als hij terugvalt is er alleen de straat. Is hij in de tweede fase, dan kan hij verder doorgroeien naar een derde stabiele en nog betere situatie die vele voordelen voor hem heeft.

Dit plan heeft hij gemaakt nadat het hem, meteen paar kleine terugvallen, gelukt was om clean te blijven. In 2010 al 18 jaar. Daarbij is zijn leven rustiger geworden doordat hij een geweldige vrouw Hennie heeft gevonden, die hem begrijpt en ook aanpakt als het moet.

Wat viel op: De kijk die Peter Derks heeft op mensen met wie hij optrok gedurende de roerige periode uit zijn leven waarin hij regelmatig op straat leefde. Van de manier waarop hij een aantal vriendinnen heeft behandeld heeft hij spijt, en die betuigt hij hier openlijk. De personen die hij belazerde door ze te zeggen via hem goedkoper technische apparatuur kon kopen verwijt hij ook hebzucht, en daarom heeft hij daar minder moeite mee. Ook heeft hij commentaar op hulpverlening en hulpverleners, maar niet alleen. De Amsterdamse politieagent die hem van koffie en brood voorzag en de warme opvang in Arnhem worden bedankt.

In het boek gaat hij uitgebreid in op allerlei ervaringen, en op de stigmatisering door

de samenleving van verslaafde personen, met name aan heroïne. Over zijn ideeën om verslavingszorg anders op te zetten zou ik wel een discussie willen zien met andere hulpverleners.

Citaten: Pag. 36: 'De sfeer was er huiselijk. We aten samen kookten samen en kregen een paar centen zakgeld per weer. Je had elke dag een aantal huishoudelijke taken en wat mij betreft had de hele situatie zo nog heel lang mogen duren. Arnhem zelf was een leuke levendige stad waar ik me niet snel behoefde te vervelen. Top. Echter de maximale verblijfsduur was naar ik mij herinner 6 weken en helaas komt aan alles een eind. Ik had mazzel ik behoefde niet de straat weer op maar kon mij melden bij een andere opvang in Roosendaal. Daar echter was de sfeer mede door de andere lijftijd samenstelling, allemaal jongeren, veel harder en agressiever.'

Pag. 81: 'Ik nam afscheid en het zal U niet verbazen dat ik linea recta richting mijn thuis, de Zeedijk ging om te scoren en te shotten. Vier klanten per dag volstond en het gemak waarmee je deze nette burgers opdook zegt iets over het morele gehalte van velen. Aan helers in Nederland nooit geen gebrek.'

Pag. 94: 'Je natte voeten voren buiten inmiddels aan je voeten vast. Ik vond een bootje om te slapen. Lag voor de Rijkspolitie te water. (...) Ik sliep er al een nacht of twee denk ik. Toen er een klein wonder gebeurde. Ik stak op een ijskoude ochtend mijn kop uit het slaapvertrekje en in mijn blikveld bevonden zich een groene thermosfles en groenboterhammen bakje. (...) Barmhartige agent, wellicht, nee, welzeker. Ontzettend bedankt.'

Pag. 120: 'Ik vroeg Keetje om 2 aspirientjes in een enveloppe mee te nemen naar het gesprek. Na vijf minuten praten, waarin de arts gewoon, als door mij voorzien loog omtrent de afspraak om geen medicatie aan mij op te dringen, ben ik opgestaan en heb hem met één klap uit zijn stoel geslagen. Om mijn professionele betrokkenheid bij zijn leed te onderstrepen, overhandigde ik hem de enveloppe met aspirine met de woorden, "hier beste, dat is goed voor de hoofdpijn". Ik vraag me af waarom hij geen aangifte heeft gedaan.'

Pag. 141: 'Er is toch wel heel veel verbeterd. Met name om de verslaafden een eigen plek en adequate behandeling te geven en niet altijd meer als dwingende leidraad voor behandeling totale abstinentie te willen afdwingen. (...) En zeker geen chantagemodel waarbij het onderdak als koehandel wordt ingezet om iemand te dwingen om af te kicken. De gangbare misselijkmakende praktijk in mijn jaren. Afkicken doe je namelijk zelf. Therapie is overbodig.

Onwenselijk zelfs. Door eindeloos therapie op iemand los te laten, breng je hem in een onwenselijke positie. (...) Mocht een therapie cliënt terugvallen. En ik garandeer dat dit gebeurt dan heeft hij in voorkomend geval de mogelijkheid om de schuld bij de behandelaar te leggen. Immers de therapie werkt niet.'

Pag. 153: 'Besef dat als je een gejatte fiets koopt, je er een aanslag voor terug kunt verwachten. Weet dat je daar dan mede verantwoordelijk voor bent. Besef dat als je zo nodig een heroïne prostituee moet neuken, je medeverantwoordelijk bent, niet enkel voor wat je dat meisje aandoet, maar voor de instandhouding van een systeem dat duizenden mensen dood.'

Recensies: (Bol.com): William: 'Ik heb het boek in 2 dagen uit gelezen, het is een boek met een boodschap. Het is knap van iemand die uit zo dal gekomen is ik zeg lees het boek maar.'

Datum: 16 april 2010: H. van Dijk: Een super mooi boek met een boodschap, als je eenmaal begonnen bent met lezen kun je maar moeilijk stoppen. Er zit veel humor in het boek wat het voor jongeren ook erg leuk maakt. Achterin het boek zijn eigen idee

voor een nieuwe behandelmethode, wat het ook erg interessant maakt. Zeker de moeite waard om te lezen!